Pregaria.cat

Entrada

Lapidació

(Cinquena setmana de Quaresma)

Contemplo la cara de la dona enterrada fins al coll, i que d'aquí a poca estona serà lapidada. I em quedo espantat, i amb una ràbia revoltada pel que van a fer aquests mascles, que no mereixen el nom d'homes. Com és possible que passin coses així? Quina vida deu haver tingut, quantes infinites humiliacions, quina incultura fomentada des del domini, quines fugides, angoixes i penes, quantes llàgrimes.... i tot per acabar morint destrossada pels rocs llençats amb fúria inhumana? No hi ha dret. M'agenollo a terra i em comencen a caure les llàgrimes. Em repugna ara el món, les lleis, els governs, els fonamentalismes religiosos, el domini d'uns sobre els altres, la venjança i la misèria.
Veig com les llàgrimes han anat fent un escrit a la sorra, que diu "aquell que de vosaltres estigui sense pecat que tiri la primera pedra". Aquelles mateixes paraules que va dir Jesús quan li van preguntar sobre el què pensava de la lapidació de la adúltera. Llàgrimes necessita el nostre món i no pedres. Reconeixement de la nostra maldat i no la violència. Perdó i no càstig. Humilitat i no prepotència. Mirades d'amor i no d'odi. Igualtat i no despotisme. Homes i dones, i no només homes. Viure i no matar. El Pare de Jesús i no el déu de les lleis. Cor i no puny.

Quan m'he alçat la dona havia estat rescatada per Jesús, que li deia: *on són els teus acusadors? Tampoc jo et condemno*. I he vist com marxava lentament, i es desdibuixava a l'horitzó de la Llum.

Potser no és el mateix Jesús que està esperant avui la teva signatura per tal de que no caiguin les pedres sobre dones condemnades a Nigèria?.

Només una allau impressionant de signatures podríem parar-ho.

(Si tots els cristians que el proper diumenge prendran part en l'Eucaristia, arreu del món, signessin, el Pa rebut es convertiria en una allau imparable d'amor)